

Mika vertelt

Ja, ja, het kan verkeren: enkele maanden geleden zat ik nog dag en nacht in een donkere stal, wachtend tot mijn bazinnetje genoeg energie verzameld had om me eventjes buiten te laten. Ik mocht van geluk spreken wanneer dat "eventjes" langer dan 5 minuten duurde. Niet makkelijk hoor: plasje doen, hoopje leggen, dan ook nog een beetje gaan snuffelen en dat allemaal in 5 minuten. Ach nee, ik ben niet boos op mijn eerste baasje. Ze had me cadeau gekregen van mensen die niet weten dat puppies geen geschenkjes zijn, maar levende beestjes. Mijn bazinnetje had eigenlijk geen behoefte aan een hond en al helemaal niet aan een puppy die binnen enkele maanden zou uitgroeien tot een behoorlijk stevige labrador. Ik deed nochtans mijn best om haar te verleiden hoor: ik kwispelde, ik likte haar hand, ik ging ijverig bloemen plukken in haar keurige tuintje, ik maakte kuiltjes zodat ze haar kluif kon begraven, Maar het was allemaal vergeefse moeite. Ik kreeg wel genoeg te eten, dat moet ik eerlijk toegeven. Het was daar trouwens ook allemaal verwarrend. Toen ik heel klein was, mocht ik bij haar in de slaapkamer slapen. Toen opeens niet meer. Ik was nochtans heel flink geweest. Waarschijnlijk vond ze me te groot worden en ik verhuisde naar de garage. Dat was best eenzaam en dat probeerde ik duidelijk te maken door aan de deur te krabben. Dat had ik misschien beter niet gedaan want nu werd ik naar de stal verbannen. Daar hoorde of zag ik de hele dag, op die korte uitlaatbeurtjes na, niemand. Nee, leuk was het niet.

Op een dag, ik was toen zo'n 16 maanden oud, ging de staldeur open. Ik verwachtte mijn bazinnetje te zien, maar er stond een vreemd wezen in de deuropening. Toen het wezen ook nog mijn naam begon te roepen, was ik helemaal de kluts kwijt: zo'n donker stemgeluid! Wist ik veel dat dit een mannenstem was? Ik dacht dat mijn laatste uur geslagen was. Dat bleek inderdaad bijna waar te zijn. De dierenarts, want dat was het vreemde wezen, was eigenlijk gekomen om een "onhandelbare" labrador uit zijn lijden te verlossen en naar de eeuwige jachtvelden te sturen. Nou, die jachtvelden, daar voelde ik wel iets voor, maar "eeuwig" vond ik toch net iets te lang duren. Gelukkig deelde die man mijn mening en na een kort gesprek met mijn bazinnetje zette hij me in een raar grommend toestel en begon de wereld voor mijn ogen te bewegen: ik zat in een auto! Echt enthousiast was ik niet, al was het eens iets anders dan liggen wachten tot mijn volgende uitlaatbeurt.

Na een helse tocht, waarbij de wereld aan wisselende snelheden aan mijn ogen voorbijtrok, mocht ik eindelijk uit dat vreselijk ding op 4 wielen. Vrolijk huppelde ik achter de zware stem aan... en daar wachtte een nieuwe verrassing. Rare wezens, op 4

poten deze keer, stonden me luid blaffend op te wachten! En ik die dacht dat de ellende voorbij was. Tot overmaat van ramp kwamen ze nog aan mij snuffelen ook. Hadden die beesten dan geen beetje manieren geleerd? Mijn bazinnetje had me al heel lang geleden geleerd dat beleefde honden niet gaan snuffelen.

We kwamen door een lange gang met aan de ene kant allemaal hokken. De andere viervoeters maakten een vreselijk kabaal om me welkom te heten. Ik werd er helemaal rillerig van. Ik verlangde bijna terug naar mijn stille stal.

Ik kreeg een eigen hok met zicht op de tuin, een mand, een eet- en drinkbakje en een lekker warm deken. De eerste nacht vond ik het nogal eng met al die vreemde geluiden, maar stilaan werd ik mijn nieuwe thuis gewoon. Ik begon eindelijk te snappen dat die andere beesten ook gewoon honden waren, net als ik, al zagen ze er allemaal een beetje anders uit en dat mijn nieuwe thuis een asiel was. Ik mocht elke dag in de tuin ravotten, al deed ik dat liefst alleen. Mijn nieuwe baas vond echter dat ik een beetje meer onder de honden moest komen en liet Toby, een vriendelijke hond met een grappig klein staartje, bij mij op de speelweide. Ik deed echt mijn best om vriendelijk te zijn, al lukte dat in het begin nog niet zo goed. Maar na enkele dagen, begon ik zelfs naar onze speelmomenten uit te kijken! De mensen daar in het asiel waren heel lief voor me en gingen af en toe met me wandelen. Dan kwamen we voorbij huizen waar lichten brandden en mensen rond de tafel zaten en soms zag je zelfs een hond in huis! Dat begreep ik niet zo goed, maar het zag er best gezellig uit.

Ik begon mijn donkere uren in de stal stilaan te vergeten en dacht dat ik voor altijd in het asiel zou blijven.

Maar op een dag kwam er iemand heel nieuwsgierig naar me kijken. Ze kreeg mijn halsketting en mijn lijn en ging met me wandelen! Een extra wandeling sla ik natuurlijk nooit af, maar helemaal gerust was ik er niet op. Wat wilde dat vreemde mens in godsnaam van me? Ik bleek me voor niets zorgen te maken, want na de wandeling bracht ze me netjes terug. Ze speelde nog eventjes met me en als dank sprong ik vrolijk tegen haar op. Dat leverde me een streng "nee" op. Ook goed, dan niet.

De volgende dag was ze er weer! Nu had ze hondenkoekjes mee en kwam ze bij me in mijn hok zitten. Ze vertelde me hele verhalen waar ik natuurlijk niets van begreep, maar aan haar stem kon ik horen dat ze me wel lief vond. Heel lief zelfs, want de volgende dag was ze er weer. Nu was er een meisje bij dat me al even nieuwsgierig bekeek en mee ging wandelen. Ik vond het natuurlijk allemaal best en genoot van de aandacht en knuffels.

Hoe vaak ze uiteindelijk langs kwam weet ik niet goed, maar ik begon naar haar dagelijkse bezoeken uit te kijken. Maar op een dag kwam ze, samen met een man en een jongetje. Ze had een halsband en een lijn bij zich, die ik niet kende. We gingen samen naar het kantoortje van het asiel en na heel wat over en weer gebabbel namen ze

me mee naar ... een auto!!! Ze mocht nog zo lief zijn, maar ze dacht toch niet dat ik in dat nare ding zou springen? Uiteindelijk tilde de man me in de kofferbak van de wagen, en weg waren we! Ik was heel onrustig en bang, maar haar stem probeerde me gerust te stellen.

Toen ik eindelijk uit de wagen mocht, liepen we samen naar een grote tuin en ik begon te begrijpen dat dit mijn nieuwe thuis zou worden. Ik werd geborsteld en geknuffeld, mocht mee binnen om naar mijn plekje naast de zetel te gaan kijken, kreeg vreemd eten voorgeschoteld, werd in de tuin geconfronteerd met de luidruchtige honden van de burens en werd bijna dronken van alle vreemde geuren in de tuin en in het huis. Je zou van minder overstuur raken! Eten deed ik nauwelijks die eerste dagen, maar stilaan werd ik minder bang en begon ik één en ander te snappen. Opspringen mocht niet, dat had ik al door, maar andere dingen die ik heel normaal vond, mochten ook niet: hard aan te lijn trekken om te tonen waar ik heen wou gaan, leverde me een felle ruk en een boos "neen" op. Ik probeerde er wel op te letten, maar ik vergat het toch steeds weer. "Zit" betekende dat ik netjes moest gaan zitten, maar vermits ik een koekje kreeg wanneer ik zat, vond ik dat niet echt een probleem.

Toch was er één ding waar ik heel consequent in was en bleef: ik ging niet in de auto. Op een luie dag, de zon scheen, ik had mijn buikje lekker rond gegeten en was net van plan een kleine siësta te houden, deed mijn baasje het hek open en reed met de auto tot naast mijn plekje. Ze zette de kofferbak open, nam haar glas wijn en het boek dat ze aan het lezen was en ging warempel in de koffer zitten! Normaal gezien ga ik altijd zo dicht mogelijk bij haar zitten als maar mogelijk is, maar deze keer ging dat niet. Tenzij ik ook in de auto sprong natuurlijk. Maar dat was ik nu net niet van plan. Af en toe riep ze "Mika, kom" en hoewel ik goed snapte wat dat betekende hield ik me Oost-Indisch doof. Het leek erop alsof mijn baasje er zich bij neerlegde, want ze kroop weer uit de auto. Maar wat haalde ze nu toch in haar hoofd? Ze nam mijn hondenkoekjes en mijn bal en legde die naast zich in de koffer. Ze riep niet meer en was verdiept in haar boek.

Voorzichtig zette ik mijn voorpoten in de koffer om te zien of zij nu van mijn hondenkoekjes at. Neen, gelukkig niet. Ik jankte even in de hoop een knuffel te krijgen. Mijn baasje strekte haar arm uit, maar kon net niet aan mijn kop. Tja, dan maar niet. Misnoegd ging ik terug liggen. Maar ik wou toch zo graag lekker gekrabd en geknuffeld worden dat ik het nog eens ging proberen. Ik zette mijn voorpoten opnieuw in de koffer en mijn baasje keek op van haar boek en zei "Mika, kom" en stak haar hand uit. Ik haalde diep adem en ... sprong in de auto! Tjonge, tjonge had ik op voorhand geweten hoe ik zou geknuffeld worden in die auto, dan had ik dat natuurlijk al veel eerder gedaan. Mijn hart bonsde in mijn keel, maar het loonde echt de moeite.

Elke keer mijn baasje van haar werk kwam, zette ze de klep van de koffer open. Na enkele dagen begon ik het daar wel leuk te vinden. Tot ze op een keer de koffer dicht

deed en we gingen rijden. Gelukkig duurde het ritje niet al te lang en toen we uitstapten gingen we wandelen in een heel erg grote tuin waar ik nog nooit geweest was. Ja, daar had ik zo'n ritje wel voor over. Ondertussen ben ik gek op meerijden in de wagen en laat ik mijn ongenoegen blijken wanneer ze zonder mij vertrekken!

Alhoewel ik van mezelf vond dat ik ondertussen een keurig opgevoede hond geworden was, vond mijn baasje dat het nog beter kon. En omdat ze zelf niet goed wist hoe ze me nog gehoorzamer kon maken, trokken we samen naar de hondenschool. Wat ik daar al allemaal beleefd heb, vertel ik een volgende keer.

Dikke poot van

Mika

Dagboek van Mika (deel 2)

Waar waren we ook alweer gebleven? Ah, ja: de hondenschool.

Mijn baasje vond dat ik dringend aan een beetje opvoeding toe was, al vond ik dat zelf niet echt: ik trok haar toch netjes mee op wandeling? Bovendien verwittigde ik haar met een woest geblaf wanneer er een andere hond in haar buurt kwam en de poes hield ik ook in bedwang.

Maar dat bleek niet te zijn wat van een goed opgevoede hond verwacht werd. Dus na een hevige "trektocht" door het Bospark, reden we samen richting hondenschool. Een vriendelijke man, die me lekker over mijn kop krabde, wist ons te vertellen wanneer de lessen doorgingen. Terwijl ik verwoed aan het snuffelen was (wat een mengeling van hondengeuren hing daar!) ving ik woorden op als "niet wanhopen; komt wel goed; al ergere meegemaakt; moet nog aan veel wennen; ...). Ik begreep het niet goed, maar mijn baasje leek wat gerustgesteld, dus vond ik het ook best. Tot er opeens een vrouw met een hond op het grasplein kwam. Ik wist niet waar ik het had en begon paniekerig aan de lijn te trekken terwijl ik die blonde reu probeerde duidelijk te maken dat hij uit mijn buurt moest blijven. Maar de hondentaal had ik duidelijk nog niet onder de knie want hij bleef gewoon snuffelen. Ik moest zelfs bijzonder boos blaffen voor hij snapte dat ik niet gediend was van zijn attenties. Als "hondenschool" betekende dat ik elke keer bij andere honden terechtkwam, dan bleef ik al net zo graag thuis. Maar ik had niets in de pap te brokken en de volgende zaterdag was het zo ver: mijn eerste schooldag.

Ik geloof niet dat ik een goede entrée maakte, want mijn geblaf richting andere honden leverde me een boel misprijzende blikken op. Maar wat kon ik anders doen om die andere honden te laten weten dat ik hen wel gezien had? Ik was geen hondengezelschap gewoon en voor mij hoefde dat gezelschap ook niet. Maar ik was duidelijk de enige die er zo over dacht: ik moest en zou me leren "gedragen". Ik deed en doe nog steeds mijn best hoor, maar makkelijk is het niet.

De lessen daarentegen vond ik van bij het begin wel leuk. Ik zal eens proberen om te vertellen wat daar allemaal gebeurt.

Zitten en liggen en staan: dat is niet echt moeilijk. Eenmaal ik doorhad wat mijn baasje bedoelde met "zit" en "af" en "staan", lukte dat aardig.

Aan de leiband lopen zonder te trekken, was al iets anders. Dat vind ik nog steeds moeilijk maar het gaat wel als ik me goed concentreer.

Blijven liggen tot mijn baasje zich omdraait en me roept, is dolle pret: dan loop ik me de poten van onder het lijf om zo vlug mogelijk bij haar te zijn.

Spelen met de apport of met iets anders is ook leuk. Zo leuk dat ik hem soms "vergeet" terug te brengen.

Maar soms doen die mensen toch echt rare dingen hoor! Stel je voor : er komt iemand langs met een heerlijk koekje of stukje kaas en ik mag daar niet aankomen!!! "Rondje hondje pesten" noem ik zoiets. Ondertussen weet ik wel al dat ik van mijn baasje een koekje krijg als ik de aangeboden lekkernij weiger, maar de zin van dat hele gedoe gaat mijn hondenverstand te boven.

Enfin, na enkele maanden oefenen, besloten we (mijn baasje dus) dat het tijd was om mee te doen aan "de overgangsproof". Voor mij hoefde dat niet echt, maar het schijnt dat het de gewoonte is, dus vooruit maar. Ik hoorde mijn baasje vertellen dat ze zenuwachtiger was dan ze ooit voor een "echt" examen geweest was! Ik besloot dus maar extra mijn best te doen en jawel hoor: ik slaagde en zit sedertdien in de B-groep. Knap hé?

Ondertussen begin ik stilaan andere honden te verdragen. Sommige ken ik al goed en daar ben ik dan ook wat vriendelijker tegen. Maar nieuwelingen zie ik nog altijd liever gaan dan komen. Jammer dat mijn baasje dat zo'n probleem vindt, ikzelf heb niet zo'n behoefte aan hondengezelschap. Ik ben allang tevreden met mijn leventje bij de mensen: een warm deken, lekker eten, elke dag een flinke wandeling, af en toe een ritje met de auto en vooral: zoveel knuffels als ik wil. Ja, ja een "hondenleven" heet dat.

Een stevige poot van

Mika

Dagboek van Mika (deel 3)

Na de B-groep, raakte ik vlot in de C-groep. Ik kan alle oefeningen heel goed doen als ik wil, maar soms heb ik er even geen zin in. Mijn baasje vindt dit niet zo leuk, dat merk ik wel aan haar boze blik. Maar gelukkig zitten we op een hondenschool waar alleen belonen mag! En voor een hondensnoepje doe ik alles!

Ik vond een C-diploma allang best, maar nee: het baasje moest en zou van mij een brevethond maken. Al was het alleen maar om te bewijzen dat een hond die uit een asiel komt ook wel iets kan. Vooruit dus maar. We hebben dat brevet gehaald. In twee keer weliswaar, maar dat telt evengoed. De oefening "onderbreken" heb ik de eerste keer gewoon overgeslagen. Beeld je in: je wandelt met het baasje een heel eind het oefenplein op. Dan moet je gaan liggen terwijl het baasje doodleuk wegwandelt. Na een eeuwigheid draait het baasje zich om en roept: Mika, kom! Ik schiet, dolgelukkig, als een pijl uit een boog richting vrouwtje. En dan roept dat vrouwtje, net als ik op volle snelheid ben: AF! Compleet geschift, zo'n oefening. Ik moet gaan liggen terwijl ik nog helemaal niet bij het baasje ben! "Negeren", dacht ik bij mezelf. Maar het vrouwtje vertelde me dat we dit zouden blijven doen, tot ik het kon. Dan heb ik maar eieren voor mijn geld gekozen en bij het tweede brevetexamen was het raak: geslaagd met 82%!

Vanaf nu trainen we samen bij de D-honden. Niet dat die reu's daar meer manieren hebben hoor. Ze snuffelen als ordinaire straathonden. Dat tolereer ik eventjes, maar ophouden doen ze pas na een stevige blaf in hun richting.

Hondenschool is fijn, vooral de mensen dan. De honden neem ik er wel bij. Maar echt fijn is het pas bij de baasjes. Thuis, waar ik een lekker zacht plekje heb, in de auto waar ik ook mijn eigen huisje heb, op wandel waar ik al heel vaak los mag lopen. Eventjes achter de konijnen hollen of een fazant proberen verschalken: heerlijk.

Waar ik niet zo van hou is van water. De baasjes hebben blijkbaar ergens gelezen dat labradors "waterhonden" zijn dus proberen ze mij in het water te krijgen. Mij niet gezien hoor! Toen ik pas bij de baasjes was, ben ik in de rivier gevallen. Ik moest krabbelen als een gek om weer op het droge te komen en heb toen gezworen dat ik nooit ofte nimmer meer in de buurt van water zou komen. En ik hou mijn poot stijf wat dat betreft.

Dagboek van Mika (deel 4)

Mijn hondenleven kabbelt rustig verder. Ik mag niet echt klagen. Eten en drinken op tijd en stond, wandelen à volonté, mee op restaurant en op reis en sedert enkele jaren ook kleine mensjes om me mee te amuseren.

Ik ben nu 11 jaar en voel me kiplekker. En ik vind kip lekker! Vraag maar aan het vrouwtje. Zij is gisteren een kwartier bezig geweest om de restanten van de kippenboutjes die ik uit de afvallemmer van de barbecue gehaald had, samen te rapen. Bovendien hielden mijn twee baasjes me angstvallig in de gaten om te zien of er geen kippenbeentje in mijn slokdarm was blijven steken. Niet dus! Ik kauw die dingen goed stuk hoor!

Natuurlijk ben ik een beetje rustiger geworden. "Opvliegende" eenden probeer ik niet meer uit de lucht te plukken en tijdens het wandelen en in de hondenschool negeer ik andere honden volkomen. Ik heb geen behoefte aan hondengezelschap maar kan hun gezelschap verdragen. Gelukkig hangen aan die honden ook mensen vast en daar ben ik nog steeds gek op. Vooral wanneer ze hondensnoepjes bij zich hebben!

Favoriet is nog altijd meerijden in de auto. Naar de Ardennen, naar de Provence of gewoon naar de markt van Lokeren: als ik maar mee mag. Mijn baasjes hebben zich een loopplank aangeschaft opdat ik makkelijker in de autobench zou kunnen springen.

Handig maar nog niet echt nodig, vind ik.

Thuis is het heerlijk! Ik heb zo mijn favoriete plekjes maar als het vrouwtje thuis is, lig ik liefst naast haar. De eetmomenten vind ik nog steeds de beste momenten van de dag. Omdat ik al een beetje ouder ben, krijg ik zo af en toe een extra snoepje. Dat sla ik natuurlijk niet af. Bovendien zorgen die kleine mensjes in huis zo af en toe voor extra eten. Ik ga gewoon onder hun stoel liggen aan tafel en de hapjes vallen vanzelf in mijn mond. Laat ze maar komen, die kleine mensjes!

Dagboek van Mika (laatste deel)

Ja, wat zal ik zeggen? Het gaat niet zo goed met mij, denk ik.

Al een paar weken smaakt mijn eten me niet meer zo goed, vaak laat ik het gewoon staan. Mijn baasjes snapt niet echt wat er aan de hand was natuurlijk. Dus richting dierenarts. Daar hoorde ik rare dingen: fel vermagerd, nieren werken niet goed meer, speciale voeding, ... Niet zo erg, denk je dan als optimistische labrador. Maar de blik van mijn baasjes maakte me een beetje ongerust. Dus deed ik dapper mijn best om te eten. Het vrouwtje maakte de lekkerste dingen voor me klaar: schenkel en pasta met bouillon, rijst met stukjes kip, ... Soms lukte het om alles op te eten. Maar vaak ook niet. Ik voel me kotsmisselijk en moet vaak braken. Wandelen gaat ook niet meer zo goed, ik ben zo vlug buiten adem.

Tja, ik ben dan ook bijna 14 jaar oud! Ik ga nu even een dutje doen. Straks gaan we naar de dierenarts. Ik ben benieuwd.

En hier neemt het vrouwtje het over.

Het nieuws dat we kregen van de dierenarts was niet zo goed. De nieren van Mika functioneerden niet meer. Koppig als ik ben, wou ik toch eerst nog medicatie proberen. Maar na 3 dagen moest ik toegeven dat dit geen zin meer had.

Mika deed alle moeite van de wereld om toch nog een hapje te eten en een slokje te drinken. Het ging niet meer. Op 11 juni probeerde ik nog een heel klein wandelingetje te doen met haar. Maar na 30 meter moesten we al omkeren. We zijn met heel veel moeite thuis geraakt.

Op 12 juni om 19u15 is de dierenarts gekomen. Mika is heel rustig in mijn armen gestorven. Tot het laatste moment bleef ze kwispelen.

Slaap maar rustig, lieve meid. Wij vergeten je nooit.